

Sentimentele copilului nu sunt bune sau rele, ele există, și copilul le trăiește din plin. A le cataloga ca bune sau rele înseamnă impunerea de interdictii, respectarea și practicarea unor deprinderi care-i îngredesc libertatea, disciplinandu-l și modelandu-l comportamentul, sufocându-i potentialul. Captiv într-un set de atitudini fixe, va resimți acest disconfort fundamental toată viața, incomodându-l și generând aparări nevrotice. Acceptarea totală și neconditionată a gândurilor și sentimentelor copilului, atenția la nevoile lui, răspunsul adecvat la solicitările sale, sprijinirea procesului de creștere liberă, originală, fără a-l considera o proprietate, fixarea unor limite concrete, bine definite și non-opresive și respectarea constantă și reciprocă a acestora reprezintă principalele responsabilități ale fiecarui parinte.

În urmatorii ani, până la preadolescentă (3-12 ani), predominant este rolul parental patern, cel care stabilește regulile, standardele și normele care-i permit copilului să trăiască în societate. Îndeplinirea rolului cu succes favorizează dezvoltarea unei personalități libere să-si exprime dorințele, precum și un comportament responsabil ce permite evitarea sanctiunilor și dezamagirilor.

Un rol inadecvat, rezultat fie de interesul minor, chiar neglijent al tatălui, fie de interesul excesiv, orientat spre concesii frecvente și stupide de iertare (chiar și după ce era să cada-n cap) poate determina frustrare, agresivitate, nevrotism.

sursa:

jurnalul.ro